

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

Probuzení do nového života

Milí farníci, nastává čas dušiček, období, kdy přicházíme k hrobům našich blízkých, pokládáme květiny a zapalujeme svíčky. V usebrání vzpomeneme na naše zemřelé a v tiché modlitbě se pomodlíme a odkážeme duše těch, s nimiž jsme se museli rozloučit, Pánu Bohu, u kterého, jak věříme, i po své smrti najdou pokoj a mír.

Zamýšlím se nad tím, jak rozumět, že někdo zemřel a my přesto věříme, že žije. Při této úvaze se mi vybavují slova, která občas slyším z úst rodičů, když svým dětem říkají: ... usnul/a, spí. Uvědomuji si, že těmito slovy vlastně vyjadřují důležitou pravdu evangelia. Dotyk Ježíšův přeměnění samu smrt, takže se stává spánkem. O Jairově dceři a později o Lazarovi řekl Ježíš, že spí: „*Neplačte. Nezemřela, ale spí.*“ (Lk 8, 52); „*Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.*“ (Jan 11,11). V prvním případě se mu smáli, ve druhém mu nerozuměli. Nebyli ještě zvyklí na nápisy na hrobech, jak je čteme my: „Spí spánkem pokoje.“ Co se vlastně s člověkem ve spánku děje? Žije, ale ztrácí styk s vnějším světem. Nevidí, neslyší, neví, co se děje okolo. Ale doznívá v jeho duši minulý život, probouzejí se skryté touhy a ty se často projeví jako sny. Snad tu působí i cizí, tajemné vlivy. Bible mluví o snech, ve kterých se zjevuje Bůh. Není divu, že se tento stav podobá smrti, jak jí jako křesťané rozumíme. Nezničí život, ale přerušuje styky s vnějším světem. Zato doznívá celý minulý život. Co jiného je soud Boží po smrti než promítnutí celé minulosti a její srovnání s tím, co je základní touha člověka: spása duše. A tajemné vlivy? Smrt je opravdu sen, ve kterém mluví a zjevuje se Bůh. A jako se ze sna probouzíme do nového dne, tak i nás Kristus probudí k věčnému životu, až přijde naposledy, aby se nás dotknul svou mocí.

Přeji nám, až v tyto dny navštívíme hroby našich blízkých, abychom si připomněli Ježíšova slova o spánku: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.*“ (Jan 11, 25-26).

Pomalu pukalo
srdce zvonu,
smál se cín.

Pane Bože,
co ti táhlo hlavou,
když jsi vymyslel
fialovou barvu?
Copak jsi už tehdy věděl,
že budou lidi,
kteří se budou kát?

Ach,
proč sis udělal
ten nádherný pás
a závoj?
Vidím Tě zanícenýma očima
ve všech barvách.
Ve všech fialových
a žlutých barvách.

Taška za taškou
po střeše stékala dolů,
nenápadně spirálami vývrtky
zpátky do hrdla vracel
se špunt.

Ivan Martin Jirous
sbírka Labutí písně

ROZHOVOR S PANÍ KAROLÍNOU HRUBOU

Kde žila a jak velká byla vaše rodina?

Narodila jsem se v zámku v Červených Pečkách jako ostatní sourozenci. Bylo nás šest dětí. Já byla šestá - čtvrté děvče. Na tatínka vzpomínám, jako na staršího pána, byl o několik let starší než maminka. Byl vážný a nám se zdálo, že i přísný, ale zpětně si uvědomuji, že se to moc neprojevovalo. Ovšem respekt jsme před ním měli. Zemřel v roce 1942, bylo mu 77 let. Postavení maminky nebylo lehké, zůstala sama se šesti dětmi. Náš dům byl opravdu veliký, takže tam bylo dost místa i pro tatínkovu setru a mamčinu bratra. Kromě toho maminka poskytovala azyl osamělým a starším dámám i pánům, kteří neměli kde být.

Jaká byla doma výchova dětí?

Vychovávání jsme byli přísně, ale spravedlivě. Byli jsme vedeni ke zbožnosti. Denně jsme se večer s maminkou modlili. V květnu bývala před naaranžovaným oltářem májová. Každý první pátek v měsíci jsme chodili ke svaté zpovědi. Výchova k práci spočívala například v tom, že každý dostal kousek zahrádky, kde jsme pěstovali zeleninu, třeba mrkev, ředkvičky, kedlubny. Sklizeň jsme nosili do kuchyně a dostali za odměnu 50 haléřů.

V domácnosti měl také každý svou povinnost, především za protektorát, kdy už nebyl personál. Jeden zamýkal večer všechny vchody, druhý pečoval o králíky, další o holuby. Také jsme měli 10 až 12 psů, o které se musel někdo starat, mýt nádobí, čistit boty. Tak jsme se učili samostatnosti a zodpovědnosti. Samozřejmě jsme také zlobili, ale odmlouvání bylo nepřijatelné a provinilec musel večer na pohovor s maminkou, která netrestala, jen všechno vysvětlila. Já jsme přišla na nový, pro mě přijatelnější způsob omluvy. Omluvila jsem se hned, nemusela celý zbytek dne na provinění myslet a maminka byla také ráda. K mamince jsme měli krásný vztah. Snažili jsme se dělat jí radost. Někdy to byl opravdu výkon. Pamatuji si, jak jsme se sestrou Lízou, než přijela maminka z Prahy, udělaly jarní úklid v knihovně. To znamenalo vydrátkovat parkety, vyprášit venku čalouněný nábytek a zase po schodech zpátky vrátit na místo. Nedokážu to dnes pochopit. Jindy jsme zase vydrátkovaly a napustily parkety v chodbě dlouhé 100 m. Byli jsme k ní všichni vždy pozorní, maminka byla přísná, ale veselá. Vychovávala nás ke skromnosti a šetrnosti. Byla nám příkladem velké statečnosti.

Na co nejraději ze svého dětství vzpomínáte?

Těch hezkých vzpomínek mám spoustu. Snad tím, že se každým rokem připomínají, vzpomínám hlavně na Vánoce, sv. Mikuláše a Velikonoce. To, co dokázala vy-

kouzlit maminka o Vánocích, bylo úžasné. Nás dokázala tak vyprovokovat a napnout, že jsme ani nestačili zlobit. O Velikonocích po bohoslužbě jsme si zase užívali legraci hledáním čokoládových zajídků poschovávaných v parku.

V roce 1948, ve vašem raném mládí, došlo pro vaši rodinu k velkým změnám. Jak jste se s nimi vypořádali?

My jsme takovou situaci prožili už na začátku okupace. Dostali jsme německou nucenou správu. Byla to odplata za to, že jsme s českou šlechtou podepsali listinu, která podpořila českou vládu. Nesměli jsme do Morán, do Opatovic, Kamenné Lhoty, tatínek nesměl mluvit se zaměstnanci, museli jsme propustit všechny personál. Tatínek tuto situaci velmi těžce snášel. Po válce 1945 jsme mohli opět začít hospodařit. Vrátili jsme se do Kamenné Lhoty, jenže tam vůbec nebyli zaměstnanci. Museli jsme sklídit úrodu sami a ručně, protože ještě nebyly stroje. V té době se do Peček a do Kamenné Lhoty nastěhovali Rusové. V Pečkách v parku bylo mnoho koní a v zámku bydlel větší počet sovětských důstojníků. Maminka nás děvčata ze strachu přestěhovala do Kamenné Lhoty. V roce 1948 se ale změnila politická situace a s ní i náš život. Museli jsme narychlo vyklidit Kamennou Lhotu. Sestra byla bez soudu zatčena a 7 měsíců vězněna na Pankráci, bratra Jaromíra zatkli a odvedli na 2 roky k PTP. V roce 1950 jsme museli uvolnit Pečky pro

potřeby armády. Původní termín na vystěhování byl tři dni. Bylo to samozřejmě po 250 letech našeho bydlení v Pečkách nemožné. Žádala jsme v Kolíně na vojenské zprávě o prodloužení termínu. Bylo nám vyhověno. Vojáci měli přijet v sobotu a vše odvézt. Přijeli v pátek. Třicet vojáků a tři nákladní auta. Problém byl, že k bydlení nám byla přidělena chalupa, kam se nevešlo ani šest postelí. Maminka tenkrát sehnala jednu místnost na statku blízko Peček. Štěstí bylo, že jsme nestěhovali nábytek. Maminka požádala o národní správu, takže byl přesně evidován a řádně uskladněn na různých zámcích.

Také rok 1989 byl dalším mezníkem. Co se změnilo pro Vás?

Při restitucích jsme dopadli relativně dobře. Můj bratr Jaromír, který sice nemohl dostudovat z politických důvodů školu, ale získal zkušenosti dvouletým vedením statku, velmi rychle zvládl řízení podniku. Nastěhovali jsme se do Morán a začali s opravami. Prozíravé mamince musíme vděčit za to, že máme zpátky většinu nábytku, který byl pod národní správou. Červené Pečky jsme nemohli převzít, protože byly zdevastované a my jsme neměli finanční prostředky na opravu velkého zámku.

Vaše rodina má velkou zásluhu na opravách kostela sv. Petra a Pavla v Čestíně. Jak jste s dokončenou etapou obnovy spokojena?

Vzpomínám, že o tomto velkém

projektu se začalo uvažovat ještě s P. Neradem a Mgr. Dušanem Šustkem. Můj bratr Jaromír finančně podpořil zpracování celkové projektové dokumentace, která dala vizi a směr postupné obnově. Jsem moc šťastna, že to tak dopadlo. Jistě by měl radost také můj bratr Jaromír, který má na opravě velkou zásluhu. Myslím, že máme v genech to nepsané pravidlo - pomáhat při údržbě kostelů. Můj tatínek měl asi pět patronátních kostelů a bratr Jaromír v této činnosti pokračoval. Je to vlastně odpověď na heslo ve znaku našeho rodu „Bohu a vlasti“. Velmi se přičinil i P. Kamil Vrzal. Myslím, že si dobře a v pravý čas vybral ekonomickou radu. Krásně byla připravena slavnost otevření kostela, vystavená expozice o historii kostela, atmosféru povýšil hudební soubor a orchestr Arcibiskupského gymnázia z Prahy. Všechno bylo dokonalé.

Co byste popřála čestínskému kostelu, čestínskému společenství a naší farnosti?

Přála bych jim, aby si kostela vážili, rádi tam chodili, přibývalo věřících, aby to nebylo jako v roce 1999, když jsme se na Morány nastěhovali. Tehdy bylo v kostele pět lidí. A až dostanou nějakou příležitost budovat dál, aby se jí rádi a s odvahou ujali a aby se jim dílo zdařilo. Vždyť obnovený kostel je tak krásný a zasluhuje si, aby byl i nadále udržován. Je pro všechny, kteří se o obnovu zasloužili, chloubou.

Děkujeme za milé přijetí a rozhovor.

Marie Horáčková

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ KOSTELA SV. PETRA A PAVLA V ČESTÍNĚ

V neděli 14. září jsme všichni prožili krásný slavnostní a sváteční den. Čas, který byl věnován všem velkým přípravám k otevření našeho kostela, se opravdu vyplatil. Za velké úsilí, které bylo vynaloženo, jsme se dočkali odměny v podobě slavnostního, rozzářeného a čistého kostela. Znovu jsme si připomněli, že když je opravdu třeba pomoci, tak se sejdou lidé a přiloží svoji ruku k práci a výsledkem je nádherná atmosféra, kterou jsme si zažili všichni, kdo jsme se zúčastnili slavnostního otevření kostela.

Sváteční atmosféra, která nás rozechvěla při vyzvánění zvonů, a fanfáry trubačů při slavnostním nástupu pana opata a kněží z ostatních farností, byla znát na každém, kdo do kostela vstoupil.

Mše svatá, kterou celebroidl P. Michael Josef Pojezný, opat Strahovského kláštera, dodala celému slavnostnímu dni punc výjimečnosti.

Odpolední koncert sboru a orchestru Arcibiskupského gymnázia v Praze pod vedením Igora Angelova byl nádherný a jedinečný zážitek.

Akustika a prostředí kostela vše ještě umocnily.

Tato skvostná stavba, kterou nám zde zanechali naši předci, si určitě zaslouží, abychom na ni byli pyšní a cítili pokoru, která na nás v kostele dýchne.

Přejme si tedy, aby kostel sloužil další staletí k radosti, porozumění, rozjímání, slavnostním příležitostem jako jsou křtiny, svatby apod.

Poděkování všem, kteří přispěli a pomáhali při obnově kostela.

Miroslava Sýkorová

+++

Je sobota, 14. září, a před čestínskou farou se ve větru vlní šípková růže, záhon je upravený a vůně čerstvě posekané a udupané trávy prozrazuje přítomnost nemála osob.

Tehdy byly slavnostně zvony a trubači vytrubující z věže zvali dav lidí na mši. Kostel utichl, náhle jakoby se na vteřinu zastavil čas, a tu se rozezněly varhany, housle, flétny, basy, božská hudba zaplnila celý boží chrám, až jsem strnula, ohromena. Příchod kněží v zástupu, blýskání fotoaparátů a líbezná hudba - to vše bylo perfektní souhrou pro dokonalou atmosféru.

Po mši svaté začala ale párty, jak má být. Byl tu guláš, pivo, dobroty od zdejších kuchařek podávané s jistě nedávno namletou kávou. Neopomenulo se ani na mladší generaci. Na farní zahradě se barvami na bílé plátno přenášela struktura kostela z pohledu diváka, šplhalo se po stěně a zcela jistě největší úspěch měla dvě dětská jezditka, na nichž ti odvážněj-

ší bavili obecnstvo a projížděli mezi těmi, kteří si zrovna vychutnávali svou odpolední kávu.

Koncert sboru Arcibiskupského gymnázia až z Prahy, který byl poslední částí programu, uvedl svou impozantností a vznešeností celou slavnost do pocitu štěstí a radosti. Svět je ale příliš malý, a tak se i mezi těmi neznámými tvářemi objevila jedna mému bratrovi již známá, Filip Pelant - Fík, zpěvák, skaut a člověk plný inspirace a smyslu pro humor.

Filipe, je něco, co tě při nedělní mši nebo během odpoledne v Čestíně zaujalo?

V Čestíně člověka zarazilo více věcí. V první řadě jsem zjistil, že se nejedná o Čestlín, nýbrž Čestín. Na to jednoho poněkud zarazila skoro až absurdní velikost chrámu v poměru k velikosti obce. Nedalo se očekávat, že by se snad kostel dal zaplnit lidmi, ovšem stalo se tak a to také bylo dalším příjemným překvapením.

Jak ses cítil v kostele sv. Petra a Pavla?

Kostel měl poměrně dobrou akustiku, která se projevila zejména

při koncertě, kdy jsme mohli zpívat z přední části kostela. Na kůru člověk přeci jenom hůře pozná, jak je sbor a orchestr dole v lavicích slyšet. Taký se docela poznalo, když se člověk nemusel mačkat spolu s tympany na kůru.

Co atmosféra? Zpívalo se ti dobře?

Pro zpěváka je vždy největší odměnou, když má pocit, že se divák nejen dívá, ale že i poslouchá. To se v Čestíně podařilo, publikum si hudbu užívalo a bavilo se jí, takže vznikla atmosféra velmi příjemná. Pak už se zpívá jedna radost.

Napadá tě něco, co by vystihovalo naši čestínskou farnost?

Na to se po tak krátké chvilce hrozně těžko odpovídá. Já sám jsem pak ještě ovlivněn faktem, že jsem v Čestíně úplnou shodou náhod potkal celou řadu starých známých, knězem počínaje a kamarádem ze skautu konče. Ale třeba je zrovna to pro farnost typické – sešla se tam kupa lidí, co dohromady utvořila různorodé společenství... Ale to se nejspíše pouštím na hodně tenký led, takže bych to dále nerozváděl...

Před pár lety, kdy mše svaté sloužil pan děkan Kubiček, se v kostele vždy sešla spousta lidí. Ty lidi jsem ale neznala. Když jsem 14. září s Petruškou Drahokoupilovou po mši rozdávala perníčky ve tvaru kostelíčka na památku, každého druhého jsem už oslovila jménem.

Díky Bohu!

Manka Havrdová

A JAK VŠE PROŽILA SLEČNA JANA?

Markéta Havrdová si povídala se slečnou Janou Kouklovou o tom, jak na ni zapůsobila slavnost znovuotevření kostela v Čestíně.

Slečno Jano, řekla byste nám něco o tom, jak jste slavnost v Čestíně prožila a jaké myšlenky to u Vás vyvolalo?

Ano, milosrdný Bůh je mi pomocníkem, rozšířil mé obzory myšlenek, abych měla co říci o čestínském kostelíčku.

Máte radost, že se kostel po dlouhé době dočkal velké rekonstrukce?

No ovšem. To víte, po dlouhou dobu bylo těžké opravovat církevní budovy. Za Hitlera byla hrozná doba utrpení, strachu a útisku. Hitler chtěl ovládnout svět, pro nepohodlné vytvořil koncentrační tábory a nakonec sám ztroskotal. Když válka skončila, mohli jsme svobodněji dýchat a žít, ale přišla zase doba komunismu. Když bylo konečně možné na opravu pomýšlet, chyběly zase na takovou náročnou věc finance. Vše se pozdilo. Podle mě je velkým požehnáním pro janovickou farnost, že sem nastoupil obětavý a mladý pan farář Kamil Vrzal, plný elánu do práce. Nesmím ale zapomenout, že na opravě čestínského kostela má taky velkou zásluhu rodina Hrubých z Morán. Říká se, že když je nejhůř,

Pán Bůh pomůže a neopustí.

Líbí se vám, co se v kostele udělalo?

Dnes kostelíček přímo září novotou a čistotou k radosti všech věřících. Poslední lavice v kostele se přesunula a na její místo se dala zpovědnice. Získalo se více místa a je to velmi pěkné. Také je velmi důležité, že se do kostela zavedla voda, aby se nemuselo pro každý kyblíček běhat. Vzpomínám, v jakých těžkých podmínkách zde pracovala moje sestra Marie. Dříve nebyla zavedena voda ani na faru! Marie musela nosit vodu a prala prádlo na valše. V jak těžkých podmínkách se tenkrát pracovalo!

Jaký na vás udělala dojem slavnost znovuotevření kostela?

U oltáře bylo pět kněží a všechno bylo velmi krásné a slavnostní. Po mši svaté měla krátký proslov paní starostka a paní baronka Karolína. Sbor z arcibiskupského gymnázia z Prahy měl vše krásně secvičené. Jistě by se to líbilo i panu děkanovi Kubičkovi. On byl s tímto místem srostlý. Říkával, že lidi, co tady křtil, už i pohřbívá. Takový je koloběh života.

Děkujeme...

ČESTÍN - SLOVO ZÁVĚREM -

Když po přečtení předchozích příspěvků plní zájmu zavítáte do obce Čestín, zajdete ke kostelu sv. Petra a Pavla a prohlédnete si ho, možná vám na první pohled nepřijde, že kostel prošel větší stavební obnovou. Fasáda kostela je ve spodní části otlučená a ani v té horní nepůsobí nikterak nově. Přesto kostel prodělal za dávnou i nedávnou dobu rozsáhlou rekonstrukci.

V roce 2009 byla zpracována celková projektová dokumentace. V témže roce se opravila střecha a fasáda věže kostela. Při opravě věže byly obnoveny dva zvony z 15. století pocházející s největší pravděpodobností z předchozího kostela. Etapa oprav byla završena v roce 2011, kdy byla opravena sanktusní věž. V témže roce nabídlo o. s. Strniště, že si kostel za účelem dalších oprav pronajme, aby mohlo být žadatelem dotace ze SZIF (farnost už pro vyčerpání kvóty žádat nemohla). Získaná dotace stavební obnovu výraz-

ně posunula. Bylo provedeno odvlhčení a odsušení kostela, nová elektroinstalace, došlo k restaurování stropní výmalby presbytáře a vymalovány byly též stěny kostela, nový vzhled dostaly všechny dveře, okna a oltáře.

Tak jako u všeho, tak i zde hrál hlavní roli zájem lidí o dané místo. Zapojili se mnoha způsoby – finanční podporou, organizační pomocí, úklidem, úpravou okolí kostela a fary, dobrým slovem a povzbuzením, občerstvením a modlitbou. Proto mohlo v neděli 14. září 2014 za vyzvánění zvonů a fanfár trubačů dojít k otevření kostela a po více jak roce slavit mši sv., kterou celebroidl strahovský opat P. Michael Josef Pojezdný, O. Praem.. Mohli jsme v obnovených prostorách shlédnout výstavu o historii čestínského kostela a pomodlit se v pravé poledne za vyzvánění zvonů a fanfár trubačů modlitbu Anděl Páně. Všichni se na návsi sejit k společnému setkání a občerstvení. Děti si zpřijemily odpoledne připravenými hrami na farní zahradě. Slavnostní den jsme zakon-

čili pro naši uhlířskojanovickou far-
nost, čestínké společenství, obec
Čestín, ale vlastně pro celé široké
okolí koncertem sboru a orchestru
Arcibiskupského gymnázia v Praze,
při kterém zaznělo Mozartovo Te
Deum a slavné Vivaldiho Gloria.

Za úspěch považují, že se podaři-
lo pro obnovu kostela nadchnout
místní lidi, kteří počítají, že kostel
bude znovu sloužit ke konání pravi-
delných bohoslužeb a už teď připra-
vují a plánují, co a jak další vylepšit.
Podařilo se vzbudit zájem obce, kte-
rá nemalým dílem k celkové obnově
přispěla a je v tomto smyslu patro-
nem kostela. Chápe kostel nejen ja-
ko architektonickou, ale i duchovní
dominantu své obce.

Čestínský kostel sv. Petra a Pavla
čeká na své celkové dokončení, na
pokračující zájem, podporu a zapoje-
ní lidí. Ale to je proces, s kterým
nikdy nebudeme hotovi, a je třeba
mít pokoru, že plného završení a
dokončení našeho díla se nám dosta-
ne na věčnosti. Veškeré úsilí, čas,
modlitby a konkrétní pomoc, která
byla do kostela vložena, se nám
v budoucnu jistě štědře vrátí.

P. Kamil

OHLÉDNUTÍ ZA CESTOU, Z KTERÉ VYRŮSTAJÍ KOŘENY A DÁVÁNÍ KŘÍDLA MEZI NÁMI ŽIVOTU SV. LUDMILY S NÁMI

Svatá Ludmila, nazývaná Matkou našeho národa, choť knížete Bořivoje, matka možná šesti dětí, vládnoucí kněžna a také vychovatelka svých vnuků Václava a Boleslava, kteří jí byli svěřeni, je na prahu našich dějin, na prahu Prahy. Její moudrost prověřuje čas a přesto, že nemáme mnoho podkladů, kterými bychom mohli doložit její život, je hluboko v našich srdcích, v úctě a lásce, ke které sama jistě vedla své děti i své svěřené vnuky. Její život je hluboce ponořen v Bohu, a proto se nás tak živě dotýká již přes jedenáct století.

V našich životech nejsou náhody, a tak i naše setkání s paní Jájou Trojanovou je pevně zakotveno, vyrůstá z něj mladý strom, kterému jste dali podobu právě vy, malí i větší a velcí čtenáři a čtenářky ze Sedlčan, Uhlířských Janovic a vaši přátelé v představení Kořeny a křídla sv. Ludmily. Nesmělá premiéra v Sedlčanech poodhalila oponu staletí a připadá mi tak, že každým novým představením pevněji pronikáte do počátku našich dějin, k jejich skutečným kořenům, že Vás už ne-

může tak honem něco zviklat a že naopak Vám tato pevnost dává křídla pravé svobody v Tom, který Je, který je Svoboda.

Jsem velmi šťastna a myslím, že i vy všichni, kteří jste oslavili svátek svaté Ludmily v bazilice sv. Jiří na Pražském hradě svým nevšedním představením, které vytváří most přes tisíciletí a je srozumitelné, protože je tak hluboce lidské. Za to bych Vám chtěla moc a moc poděkovat. Za všechnu námahu, kterou jste přes rok vynakládali při studování, při nacvičování, při cestování sem a tam, a to navíc při plném běhu všedního dne. Věřím, že i vám dává nevšední sílu dotek tisíciletí, sílu, kterou při představení vyzařujete a kterou přitahujete ty, kteří s vámi sdílí kořeny a křídla svaté Ludmily.

Jistě bychom se chtěli o svaté Ludmile dovědět něco více. Před rokem jsme proto pozvali na arcibiskupství odborníky na slovo vzaté, pana prof. Jiřího Slámu, paní prof. Zdeňku Hledíkovou, pana prof. Jana Royta i paní magistru Renatu Špačkovou z Mělníka a vznikl seminář a z něj sborníček uvedených přednášek, které vám posílám.

Také si Vás dovolím všechny pozvat do katedrály sv. Víta v Praze na ekumenickou bohoslužbu příští týden v pondělí 27. 10. 2014 v 18.00, kdy bude uvedeno Oratorium sv. Ludmila Antonína Dvořáka.

A tak na viděnou opět v katedrále sv. Víta. S vděčností Vaše s. Dominika Bohušová OP z AP.

BENEFIČNÍ JARMARK „KOLÁČ PRO KOSTEL V KOŠICÍCH“

Dne 6. září 2014 proběhl v Košicích již potřetí benefiční jarmark „Koláč pro kostel v Košicích“, pořádaný k příležitosti svátku patronky košického kostela. Tato událost je akcí nejen podporující opravu zmíněného kostela, ale má i nemalý společenský význam.

Akci pořádala Obec Košice ve spolupráci s Římskokatolickou farností Uhlířské Janovice, Agenturou pro zemědělství a venkov Kutná Hora, MAS Lípa pro venkov o.s.

Sobotní odpoledne bylo zahájeno tradičně slavnostní bohoslužbou a pokračovalo pestrým programem, kterým provázel moderátor Rádia Blaník Petr Brožík. Po dobu celé akce hrála k poslechu country kapela „Trampoty“, kterou doplnilo vystoupení mažorettek „Rebelky“ ze Zbraslavic. Jako v předešlých ročnících byla i letos hlavní součástí programu soutěž o „Košícký koláč“. Soutěže se zúčastnilo 25 pekařů a pekařek z blízkého a širokého okolí. Úkolem tříčlenné poroty bylo vybrat ten nejhezčí a nejchutnější koláč. Vítězem letošní soutěže se stala Tréninková pekárna „Láry Fáry“ z Kvasin (terapeutická dílna, kde se nacházejí osoby s lehkým až středním mentálním postižením). Cenu publika získal „tandem“ Lenka Baťová a Radka Snížková. Všichni vítězové obdrželi věcné ceny, které zhotovila keramička Tereza Divišo-

vá. Dalším významným bodem byla prohlídka kostela Narození Panny Marie v Košicích s odborným výkladem.

Pro nejmenší účastníky byl připraven rozsáhlý doplňkový program zahrnující ruční dílnu, malování na obličej, jízdu na ponících a ukázkou, jak motivovat psy k poslušnosti, s bílými švýcarskými ovčáky. Zajímavá byla pro děti i dospělé přehlídka traktorů od historických (sekačka na trávu zn. Mc Cormic, rok výroby 1956) až po současný John Deer.

Po vyhlášení vítězů byly všechny koláče v rámci benefice prodány. Poděkování patří i dětem z výtvarné dílny občanského sdružení „Strniště“, které věnovaly výtežek z prodeje svých výrobků na benefici. V letošním ročníku se vybralo do fondu opravy kostela celkem 7.675,- Kč a získaná částka bude použita na zbudování přístřešku nad vchod do zvonice kostela Narození Panny Marie v Košicích.

Děkuji všem, kteří se na přípravě akce podíleli, i těm, kdo se akce zúčastnili, ať už jako soutěžící nebo hosté.

Dagmar Laubová

+++

V programu košického koláče jsem vozila děti na poníkovi a vůbec jsem se nedostala ze svého stanoviště, takže celou akci jsem pozorovala tak trochu zpozvdálí. Ale i přesto musím říci, že tam byla velmi pohodová atmosféra, krásné počasí. Při-

hlášených bylo také poměrně dost, program byl zajímavý pro dospělé, ale především děti tam měly příležitost se vydovádet, Veronika Opasková připravila moc pěknou výtvarnou dílnu, úspěch mělo malování na obličeje, náš poník se téměř nezastavil, zájem byl i o výrobky dětí z dílem Strniště o. s. Pěkná byla i ukázka výcviku psů a mažoretky. Oceňuji rovněž výběr kapely - country kapela Trampoty z Červených Peček (jsou skvělí). Tak trochu překvapením byla i malá výstavka traktorů, kdybychom o tom věděli předem, také bychom tam něco zajímavého přivezli. Zhruba třicet lidí se pak okolo čtvrté hodiny vydalo na prohlídku kostela s výkladem Dušana Šustka, kde jsem sice také nebyla, ale byl tam malý Pepa a velmi se mu to líbilo. Pro spoustu lidí to byla příležitost se po dlouhé době setkat a popovídat si, mě samotnou překvapilo, kdo všechno se tam objevil. Jediný, kdo mi tam chyběl, byl pan Křelina z Nepoměřic (kamarád pana Táboorského), později jsem se dozvěděla, že leží v nemocnici po mozkové příhodě.

Ilona Vokolková

POŽEHNÁNÍ OBNOVENÉHO KŘÍŽKU

V sobotu 6. září se uskutečnilo v našem parku svěcení opraveného křížku na skále při cestě do Rašovic. Vypravily jsme se tam s babičkou a prožily krásný podvečer. P. Tomáš Kábele nás všechny seznámil s minulostí tohoto místa. Ani babička, která tady prožila hodně let, některé věci nevěděla.

Potom byla procházka parkem s odborným výkladem o většině stromů a keřů i o založení zdejšího parku. Pro zpestření programu jsme pouštěly po potoce svíčky a také lodičky. S těmi to bylo horší – za pomoci paní učitelky a babičky šly přece jen složit. Pokračováním celé akce bylo malování v kostele. Tam byla krásná atmosféra, osvětlení jen svíčkami, hrály varhany a P. Tomáš vyprávěl k tématu malování. Všichni jsme vytvořili nějaký obrázek a položili ho na zem do kruhu na koberec.

Bylo to moc hezké. Domů jsme odcházely už za tmy a ještě jsme si svítily každá svíčkou na cestu. Byly jsme jak tři bludičky.

Tereza, Barborka
a babička Grossovy

TO BYL ALE VÍKEND!

V sobotu 27. září dopoledne jsme se sešli v klášterním kostele sv. Františka k oslavě 80. narozenin našeho zasmuckého děkana P. Václava Nekolného. Přes přítomnost pana biskupa Karla Herbsta byl hlavním celebrantem oslavenec, pan biskup si vzal na starost sváteční promluvu.

Život pana děkana je natolik inspirující, že není obtížné najít dost námětů k promluvě. Pan biskup ovšem (jako obvykle) dokázal navodit krásnou rodinnou atmosféru. Mezi kněžími (kromě domácích) nemohl chybět jeden z blízkých spolupracovníků a nedávný správce naší farnosti P. Josef Neraď, nevšedním hostem byl emeritní probošt Vyšehradské kapituly a blízký přítel oslavencův P. Antonín Doležal.

Domácí atmosféra pokračovala společným obědem v refektáři kláštera za účasti asi 50 farníků. Oběd tradičně nezklamal, byl „jako od maminky“ a měl tolik chodů, že uspokojil i ty nejnáročnější. Nechyběl dort se skutečnou (a jedlou!) fotografií kláštera.

Vzhledem k počasí vzali účastníci zavděk krásně vytopenou místností. Na gratulaci se vytvořila dlouhá řada, každý z přítomných chtěl panu děkanovi poblahopřát a krátce ho pozdravit.

Srdečný dík patří těm desítkám dobrovolníků, kteří akci připravili. Zvláště „koordinátoři“ odvedli tradičně obrovský kus práce.

+++

Hned následující neděle 28. září měla rovněž mimořádný program. Mši v Zásnukách si vzal na starost pan farář Kamil, protože oslavenec pan děkan Václav odjel na celonárodní Václavskou pouť do Staré Boleslavi. Byla to první příležitost, kdy vystupoval v roli čestného kanovníka Staroboleslavské kapituly. Připomenu, že jmenován byl

loni (dekret mu slavnostně v Zásmukách předal pan biskup Herbst), ale na oficiální uvedení do úřadu a na převzetí insignií stále čeká (k převzetí nedošlo z důvodu, že pan P. Václav musel loni do nemocnice na operaci kyčle).

Den byl vyplněn krásnými zážitky, ale byl i vysilující. Proto přišel vhod krátký odpočinek v staroboleslavském Charitním domově (bydlí zde též penzionovaní kněží). Závěrečnou „třešničkou na dortu“ byl nečekaný oběd s emeritním českobudějovickým biskupem Jiřím Paďourem. Pohoštění připravily a bezchybný servis zajistily sestřičky vincentky, které domov obhospodařují.

Pan děkan je velmi skromný a nemá rád řeči o sobě. Ale celý jeho život k nám mluví velmi hlasitě a velmi srozumitelně!

A tak přejeme jubilantovi do dalších let stále mladého ducha, který se umí prát i s tělesnými obtížemi a umí povzbudit nejen slovem, ale především svým příkladem. Jsme moc rádi, že Vás máme!

Jěňa Kunčar

Děkuji všem, kteří se přihlásili k mé osmdesátce i k mému svátku. Ať všechny dobrotivý Bůh na přímělu sv. Václava naplňuje jistotou a posiluje ve víře.

Posílám za Vás své modlitby.

Žehná P. Václav Nekolný

JUBILEJNÍ KONCERT A JUBILEJNÍ OSLAVA MVD. JAROSLAVA MORÁVKA

V páteční podvečer dne 3. října 2014 se uskutečnil jubilejní dvacátý koncert vážné a duchovní hudby v klášterním kostele v Zásmukách, který pořádala farnost Uhlířské Janovice a podpořil Městský úřad v Zásmukách. Díla klasiků varhanní tvorby mistrně interpretoval Josef Bernard Prokop. Závěrem koncertu zazněla ukázka z díla Jaroslava Morávka v provedení souboru SONO APPARSI – Sanctus a Agnus Dei z Latinské mše G dur pro soprán, alt a baryton, flétnový a houslový koncert.

Právě tato hudba, komponovaná pro malé kostelní kůry a dle hlasových a technických možností účinkujících, si zaslouží nemalou pozornost. Jaroslav Morávek působí dlouhá léta jako varhaník v Zásmukách, Dolních Chvatlinách a dalších kostelích nejen při pravidelných bohoslužbách, slavnostech, ale i pohřbech. Sám vybaven zvučným basbarytonem doprovází mnohdy hudbu i zpěvem. Právě pro slavnostní příležitosti začal komponovat nejprve krátké skladby k poctě Panně Marii a svatých, později celé mše s pěti základními, či osmi částmi (včetně graduale a ofertoria). Z nedostatku hlasů či nástrojů dokázal udělat přednost. Jednoduchou zpěvnou kompozicí, hudební barevností, svižností a určitou veselostí,

kteřá je jeho skladbám vlastní, dokáže nadchnout a potěšit mnohé posluchače, ale rozhodně i interprety. Z každé skladby, i z těch vytvořených pro vážné okamžiky, vyznívá velká radost z Boží přítomnosti, touha po Jeho oslavě, úžas z krásy stvoření. Doufám, že se z této radosti a krásy budeme ještě dlouho těšit při pravidelných bohoslužbách a slav-

Valerie Řezníčková

RENOVACE ZVONU KOSTELA SV. HAVLA

Zrestaurování zvonu románského kostela sv. Havla ve Skvrňově bylo zahájeno v dubnu letošního roku a zvon byl slavnostně požehnán při pouťi v sobotu 18. října.

Zvon třicet let nesloužil svému účelu. Byl již značně vytlučen a v držení hlavy uvolněn. Rovněž srdce zvonu bylo poničeno a značně prověšeno, čímž hrozilo, že zvon může při špatném úderu puknout. Ve zvonici se nacházel ve znečištěném stavu, a to jak od prachu, tak především od trusu holubů. Reliéf nebyl vůbec patrný.

Obec a lidé z místa vybrali na obnovu zvonu částku 68.500 Kč, dále obec zajistila vyčištění zvonice a zabezpečení okenic proti holubům. Farnost doplatila do celkové částky 79.500 Kč potřebných 11.000 Kč. Zvon byl odborně zrestaurován

kampanologem Michalem Měšťanem z Rudné. Kromě jiných nutných oprav byla vyměněna dubová hlava a zvon byl otočen o 90°.

„Kecztí a k chwalepanv bohv A swatemv petrv Dosskwarzecyna tento zvon Dielan gest leta bozeho! Cccdxix“

Po vyčištění vynikl na horním okraji kolem koruny nápis minuskulí (tzv. dobovými malými písmeny) sevřený linkami. Laickým překladem: „*Ke cti a chvále Pánu Bohu a svatému Petru byl tento zvon vyroben do Škvořečina léta Páně 1489.*“ Na protější straně je Madona s dítětem na pravé ruce a s žezlem v levé ruce. Zajímavostí je, že se nápis nevešel na jeden řádek, a tak byl rozdělen zavinutou střelou až v půlce letopočtu a místo tečky je jako ozdobný prvek použita lilie. Rovněž původ vzniku názvu lokality Škvořečín či Škvořešin (dnes Skvrňov) je dosud nevyřešenou záhadou. Původně byly v kostele zvony tři. Jeden z nich byl údajně zkonfiskován za I. světové války, o dalším se neví. Dochoval se tak jen jeden.

Přeji především lidem z místa, aby je obnovený zvon doprovázel nepřetržitě v dny všední i sváteční, při práci i slavnosti a k jejich srdci promlouval vždy řečí vítanou a dobrou. Svolával k bohoslužbám a vyzýval k modlitbě. Vždyť jako hudební nástroj má hlavu, tělo, srdce, tvář a také hlas. Jeho znovuposvěcení ať přinese požehnání a vede ke spáse.

P. Kamil

VÁLEČNÉ REKVIZICE ZVONŮ NA UHLÍŘSKOJANOVICKU ZA 1. SVĚTOVÉ VÁLKY

Válečné operace si na frontách 1. světové války vyžádaly kolem 10 milionů lidských životů. Zahynulo také mnohem víc vojáků z českých zemí než v kterékoliv předchozí válce. Ztráty na civilistech se ani nepodařilo spočítat. Mezi další oběti, na které se někdy zapomíná, patří také zvony, jejichž památce je věnován tento článek.

K rozšíření zvonů v naší vlasti přispěla císařovna Marie Terezie, která 22. září 1755 vydala „Řád proti ohni pro Království české“, ve kterém se mimo jiné nařizovalo, aby byl v každé obci zvon „a vartýř, pokud uvidí požár, musí zvonit“. Hlas některých zvonů zněl po několik století, jiným nebylo dopřáno dlouhého trvání. Byly zničeny válkami, častými požáry nebo nešetrným zacházením.

Zoufalý nedostatek barevných kovů pro výrobu zbraní za 1. světové války přinutil katolickou rakousko-uherskou monarchii k zabavování kostelních zvonů. 25. září 1915 byl vydán výnos c. k. ministerstva kultu a vyučování, na jehož základě farní úřady musely pořídit seznam všech význačných zvonů ve svém obvodu. Tento seznam sloužil jako podklad k jejich pozdějším rekvizicím. Druhá fáze odebírání zvonů se opírala o nařízení ministerstva války č. Abt. 8/HB Nr. 9841/17. Při rekvizicích

byl zpravidla na věži ponechán jeden zvon. Snímání zvonů bylo brutální. Byly shazovány z věží nebo přímo ve zvonících roztloukány. Odstraňování zvonů z věží předcházelo několikaminutové zvonění všemi zvony a bylo doprovázeno sběhem lidí, kteří nezřídka vyjadřovali hlubokou lítost.

Na Uhlířskojanovicku podlehly rekvizicím následující zvony a zvonky:

Kostelní zvony: Uhlířské Janovice: zvon Novák 320 kg, sanktusák 31,5 kg z roku 1598, zvonek sv. Jiří 15 kg, Žišov: sv. Florián 25 kg, Malejovice: s obrazem sv. Václava a Prokopa 36 kg, Čestín: zvon Petr a Pavel 674 kg, sanktusák 19 kg, Vidice: sanktusák 19 kg, Košice: 1 zvonek 15 kg, Petrovice II: klekáníček 78 kg, sanktusák 30 kg, umíráček 8 kg, Sudějov: zvon sv. Anna 24,5 kg, Krsovice: zvon sv. Jan Křtitel 137,5 kg, Rašovice: zvon Maria 329 kg z roku 1511, Jindice: zvon sv. Josef 200 kg, umíráček 22 kg, Vavřinec: zvon Zdravas Maria 197 kg, sanktusák 30 kg.

Zvonky v obcích a osadách: Janovická Lhota: 20,5 kg, Mitrov: 33 kg, Kochánov: 11,5 kg, Vlková: 19 kg, Hroznice: 11,5 kg, Opatovice : 14 kg, Čenovice: 20 kg, Kněž: 5 kg, Milotice: 23 kg, Stará Huť: 17,5 kg, Nepoměřice: 14,5 kg, Onomyšl: 18,5 kg, Tlučeň: 5 kg, Nové Nespeřice: 12 kg, Staré Nespeřice: 17,5 kg, Kasanice: 26 kg, Losiny: 21,5 kg, Žandov: 20 kg s obrazem sv. Floriána, Jana Nepomuckého, P. Marie Bo-

lestné a sv. Václava, Pivnisko: 13 kg, Vernýřov: 20,5 kg, Vřesoky 17,5 kg, Kralice: 18,5 kg, Krsovice: 20 kg, Kamenná Lhota: 19,5 kg, Netuřil: 15 kg, Chmeliřtě: 15 kg, Blato: 11 kg.

Pro pořizení nových zvonů v obdobi 1. republiky mělo pozitivní vliv chrámové družstvo v Pelhřimově, které duchovním správčům odborně radilo při výběru zvonů a také provádělo jejich kolaudaci. Na zbylé zvony a zvony, pořizené mezi válkami, bohuřel čekala další pohroma - 2. světová válka.

Pavel Rückl

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY

Milí bratři a sestry – farníci! Léto zůstalo daleko za námi, Vánoce jsou daleko před námi a nás čeká

Období, které se někdy nazývá duřickový řyden. V tomto řase od 1. do 8. listopadu lze získat plnomocné odpustky pro duře v ořistci. Odpustek znamená, ře se před Bohem odpouřtějí řasné tresty za hřích, jejichř vina byla zahlazena, je to oduřtění, které náležitě přiřravený věřící získává za určitých podmínek zásahem cířkve, jeř jako služebnice vykoupení autoritativně rozděluje a používá pokladu zadostiučinní Krista a svatých. / KKC 1471 /

Mám zkušenost, ře řlověk když plně nechápe nebo nerozumí řinnosti, kterou vykonává, jeho aktivita je nižří. Pokud je mu řasné, co je řířlem jeho jednání a proč to dělá, tak je jeho zapojení do řinnosti vyšří.

Aby naše odpustková praxe tedy

měla řádnou hodnotu, pokuřím se tuto definici krátce vysvětlit. Odpověď, co vlastně znamenají pojmy jako odpustky, ořistec, řasný trest, poklad cířkve. Snad nám to pomůře k řádnému a řádnému prořití duřickového řyďne.

Nejdřívě se podívejme, co znamená věřný a řasný trest. Hřích má dvojí dimenzi. Těžký hřích znamená ztrátu vztahu s Bohem, odvráćení se od něj. Jako kdyby řlověk zabouchl dveře a vztekle zahodil klíč od společného Bořího domu. Dům, ve kterém může řít v radosti a pokoji se svým bohatým sousedem – Bohem, který se s ním chce o vše dělit. *Věřný trest* znamená tedy ztrátu přátelství s Bohem. To je jednou dimenzí hřích. Je řeba mít na paměti, ře název trest používáme analogicky, nejde o trest, ale je to logický následek lidského rozhodnutí nedělit se s Bohem o svůj řivot.

Dalří dimenzí, a to lehkého hřích, je lpění na stvořených věcech, egoismus, řádostivost. Malý příklad - pokud řlověk již řije v Bořím domě, může, i přestože je v Bořím paláci, napáchat řkody. Rozbít okno, zapálit nábytek. Pokud řlověk ve svátosti smíření požádá svého mocného souseda o oduřtění, on rád odpuřtí, má soucit se svým slabým a nezbedným sousedem. Vina je oduřtěna, ale následky zůstanou. Rozbitým oknem fouká vítr a řlověku je v průvanu zima, musí nepohodlně spát na zemi, protože postel je rozbitá. A právě tyto následky hříchů se nazývají *řasným trestem*.

Ještě jednou - nejedná se o trest, spíše naopak, časný trest je projevem úcty Boha ke svobodě člověka. Pokud člověk chce jednat dobře, respektuje, pokud chce jednat špatně, tak to respektuje taktéž. Člověk je pro Boha svobodným a dospělým sousedem, který má právo jednat a chovat se dle své vlastní vůle. Nebáhá tedy s hasicím přístrojem ani s kladivem za člověkem, který rozbíjí zařízení místnosti. Spíše mu nabízí očistnou terapii – zažij a prožij na vlastní kůži, co znamená zlo, jaké důsledky má lidská bezohlednost, hněv, pýcha. Bůh má právo po nás tuto terapii vyžadovat, on sám jako vtělená božská osoba vzal na sebe všechny hříchy a poznal hloubku zla.

Je zřejmé, že takováto terapie je nepřijemnou a strastiplnou záležitostí objevování sama sebe, snášení utrpení, hloubky zasažení světa zlem, poznáváním neskutečného rozdílu mezi stvořeným člověkem a nestvořeným Bohem. Tento proces se děje jak během našeho života, tak po smrti - potom hovoříme o očištění. Bůh však není nemilosrdný a dovoluje používat při terapii podpůrné prostředky – odpustky.

Ještě jednou - vina hříchu je odpuštěna ve svátosti smíření, ale odpuštění následků hříchu, to je záležitostí odpustků. Výše uvedená definice říká, že odpustky církev uvolňuje ze svého pokladu. Poklad církve neznamená nějaký souhrn hmotného bohatství, ale jde o nekonečnou a nevyčerpatelnou hodnotu, kterou mají před Bohem skutky a utrpení

Ježíše Krista, které vykonal, aby přivedl člověka zpět k mocnému sousedovi - nebeskému Otci. Již samotná skutečnost záslužného díla Ježíše Krista je nepředstavitelná a nekonečná, ale to není vše, připočteme ještě modlitby a skutky Panny Marie a dalších svatých.

Církev již od časných dob věřila, že křesťané tvoří jedno tělo: jak ti putující tímto světem, tak ti, kteří již zesnuli. Zkrátka nejsme masou opuštených individuí, ale jsme společenstvím osob povolaných ke spolupráci a vzájemné lásce. Proto mezi nebem a zemí proudí čilý obchod, vzájemná výměna skutků a modliteb sloužících k odčinění hříchů a záchrana člověka.

Přeji nám radost ze společného díla a vzájemného obchodu mezi nebem a zemí během prvního listopadového týdne.

P. Tomáš

Od odpoledne svátku Všech svatých a po celý den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastněné pouze duším v očištění. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastněné pouze duším v očištění, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba v duchu za zemřelé.

CESTA KE KOSTELU SV. VÁCLAVA V HORNÍCH KRUTECH

Již zdaleka viditelný na návrší 410m n.m. se tyčí kostel sv. Václava v Horních Krutech, kam se vypravil o v rámci putování po sedmi kostelích naše společenství v předvečer patronova svátku. Cituji z knihy *Paměti osad Kouřimska*, ze které mi má spolužačka Liduška Cháberová, roz. Drahotová, ochotně poskytla data o vzniku kostela. Osada Horní Kruty je úhledná, na posledním výběžku Polabí, vzdálená na severu od Kouřimi asi 12 km. 10-12km na východ jsou Zásmuky, na jih Uhlířské Janovice a na západ Sázava. Asi 2 km na východ leží hradiště hryzelské, vystavěné Zličany. Bývalá farnost sestává z obcí Horní Kruty, Dolní Kruty, Přestavky, Újezdec, Březinka, Radlice, Hryzely a mého rodiště Bohouňovice.

Kolem kostela je hřbitov, kde se od začátku 30. let minulého století nepohřbívá. Byly postaveny dva nové hřbitovy v Horních Krutech a v Bohouňovicích, kde pohřbívá i Březinka a Újezdec.

Ted' ke kostelu, kde jsem se na kůru střídal s kamarády v „šlapání varhan“. Kostel býval farním již před rokem 1361. Byl bezpochyby

postaven sázavskými mnichy, jimž Kruty ve 14.-15. století patřily. Sázavští mniši dosazovali do Krut faráře až do husitských bouří.

Původní dřevěný kostel byl zbourán roku 1740. Ještě předtím byla již v roce 1730 postavena (na křížovatce) nová fara a kaple sv. Gotharda. Již 25. 4. 1740 se začaly kopat základy kostela, základní kámen byl položen 28. 7. 1740, sakristie vysvěcena 1. 9. 1740, kostel vysvěcen dne 6. 10. 1743.

Dne 6. 10. 2013 se připomíná 270 let od založení kostela. Ač byl v minulosti několikrát opravován, jeho stav je žalostný. Vstupní brána je podepřena sloupy, zarůstá křovím, hlavně střecha je vystavena povětrnostním vlivům a je značně poškozena. Faru i ostatní příslušenství využívalo JZD, dnes celý objekt využívá Agro Bohouňovice.

A teď o mých vzpomínkách. Náš rod se přistěhoval do Bohouňovic v roce 1685 (v pobělohorské době se teprve zaváděla příjmení a čísla popisná domů). V Bohouňovicích jsem se narodil, žil a pracoval do nástupu na vojnu na podzim roku 1954. Z dětství si pamatuji období druhé světové války. To lidé chodili do kostela, potřebovali jistotu a ochranu ve zlých válečných časech. Vzpomínám na slavnou primici P. L. Šmejkalů z Újezdce čp.1 po válce. Pohřben je v Bohouňovicích, nedaleko hrobu svých rodičů. Jeho matka byla rozená Lejnarová ze Zbizub. Byl také perseklován v době komunismu.

Krásnou vzpomínku mám na biřmování v roce 1947, kdy hornokrutskou farnost navštívil a biřmoval zde tehdejší arcibiskup Josef Beran. Nás biřmovanců bylo hodně, ve válce se nic takového nekonalo. Jelikož pan arcibiskup předvídal, jaké časy nás čekají, nabádal k věrnosti a dodržování evangelia. Bylo dojemné, když jej vítal předseda tehdejšího MNV (*místního národního výboru*) pan Šmejkal z Horních Krut, se kterým se znali z Dachau. Ve vzájemném objetí se oslovovali „milý bratře“. Dodávám, že pan Šmejkal byl rovněž v 50. letech znovu zbaven majetku a vězněn.

Nástupem komunismu lidí v kostele ubývalo, vesnice se vyliďňovaly, lidé odcházeli do pohraničí a do měst za prací. Také se socializací vesnice byli zbaveni majetku, občanských práv, vyhoštění z obce a do vězení posláni lidé, kteří nic neprovedli. I naši rodinu, spolu se dvěma dalšími rodinami, potkal tento osud. Rozsudek platil pro celou rodinu.

Po roce 1989 jsme se do rodné vesnice již nevrátili. Dnešní stav vesnice vypadá takto: počet obyvatel nedosahuje ani počet domů. Domy

jsou buď prázdné nebo jen obývané jako chalupy lidmi z měst – na víkend, apod.

Alespoň na sv. Václava navštěvuji kostel sv. Václava v Horních Krutech, kde v tichém rozjímání vzpomínám, navštívím hrob svých prarodičů u kostela i v Bohouňovicích. Nelíbí se mi, že v dnešní době je ve sdělovacích prostředcích církev líčena jako lačná po majetku, šíří se i další pomluvy a nepravdy, různé aféry.

Na závěr krásně prožitého dne po mši sv. jsme si vyměnili výpestky ze zahrádek i výrobky z nich a s hezkými pocity jsme se vraceli domů.

Josef Procházka

+++

Dne 27. 9. 2014 jsme se sešli u kostela ve Skvrňově. Hned ze začátku jsme byli vystaveni menší zkoušce odvahy - bez baterky jsme se vydali do stoupání po příkrých schodech nahoru na věž kostela, kde jsme mohli spatřit opravený zvon. Každý jsme na něj zatřukali a poslouchali jeho zvuk. Po ocitnutí se zpátky na zemi jsme se vydali za naším cílem.

V rámci Cesty sedmi kostelů jsme chtěli navštívit kostel sv. Václava v Horních Krutech. Počasí naší cestě přálo, což už na začátku navodilo příjemnou náladu a nám se tedy šlo dobře. Cestou jsme si mezi sebou povídali a také jsme se pomodlili růženec. Věž kostela sv. Václava jsme měli stále na očích, protože se

nad Horními Krutami hezky vyjímá. Cestou jsme šli také kolem hřbitova, kde se pan farář Vrzal chopil dřevěného kříže, který po zbytek cesty nesl na ramenou až do kostela.

Kostel sv. Václava jsme společně odemkli a začali jej připravovat ke mši. Nachystali jsme vše potřebné k uskutečnění výměnného obchodu plodů letošní úrody. Na stole se nám postupně nashromáždily různé marmelády, houby, oříšky, křížaly z jablek či usušené květiny. Jelikož jsme do začátku mše měli ještě trochu času, vyzval pan farář pana Procházku a paní Cháberovou, aby nám povídali o svém dětství, které na tomto místě prožili. Jejich vyprávění bylo zajímavé a poučné a my jsme díky nim měli představu o tom, jak tento kostelík „žil“ dříve.

V 16:00 se kostelem rozezněly varhany a začala mše. Po skončení obřadu jsme si šli vybrat nějakou věc z výměnného obchodu. Domů jsme odcházeli s příjemným pocitem.

Tato cesta se mi líbila.

Jitka Drahokoupilová

PŘESPOLNÍ PROJEKTY

Motto: „V hluku a zmatku světa jsou kolem nás tiši.“

V tomto roce se budeme přes všechny možné hranice okresů, krajů, zdí a názorů podílet na tvorbě na téma DOPIS NEVINNÉMU. Je to podobné, jako jsme v loňském roce výtvarně zpracovávali téma „Co je za tou zdí?“ v zámuckém klášteře.

„Dopis nevinnému“ je sociálně - kulturní projekt, který se zaměřuje na oživení zámuckého klášteře. Účast přislíbili žáci a pedagogové zámucké ZŠ, Arcibiskupství Praha, studenti a pedagogové Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, dospělí výtvarníci a seminaristé výtvarných kurzů. Jste zváni i všichni ostatní, plakátek je rozesílán do místních škol, muzeí a knihoven. Každá skupina bude tvořit podle výběru buď výtvarně, literárně nebo jinak, každý samostatně. První částečná prezentace bude při vstupu do klášteře v rámci Cesty sedmi kostelů v únoru 2015, v červnu pak proběhne výtvarné sympóziu vedené vysokoškolskými studenty a pedagogy, společná prezentace všech zúčastněných je plánována na konec června 2015 v zámuckém klášteře.

Cílem je propojení lidí různého zaměření na společném ožívování historií poznamenaného zámuckého klášteře, vzájemné obohacení a hledání souvislostí v minulosti a současnosti.

Jája Trojanová

SČÍTÁNÍ NÁVŠTĚVNÍKŮ BOHOSLUŽEB

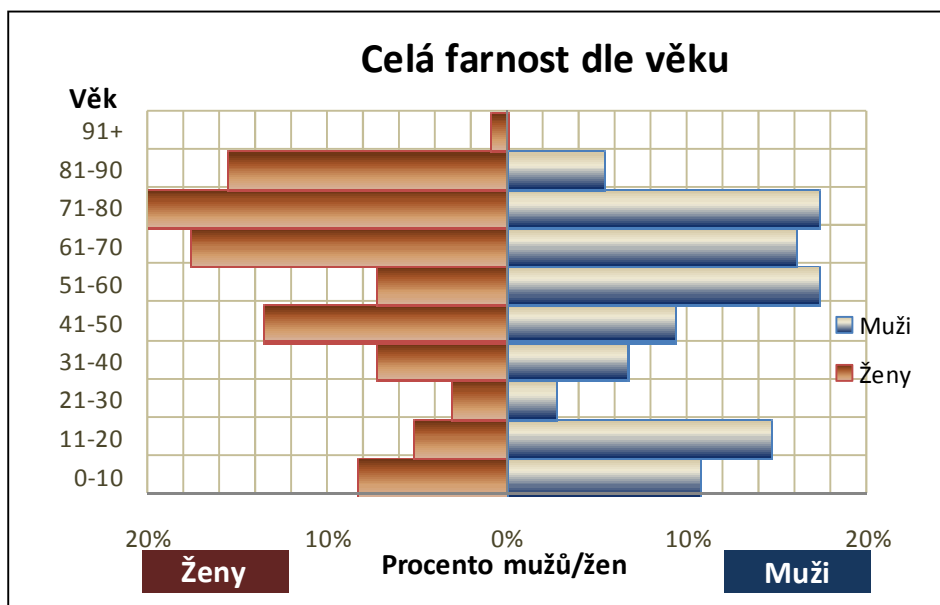
V sobotu 11. října a v neděli 12. října se uskutečnilo sčítání návštěvníků nedělních bohoslužeb. Výsledky sčítání a jejich srovnání s výsledky téhož sčítání z r. 1999, 2004, a 2009 mají poskytnout informace biskupům k tomu, aby měli dostatečný přehled o situaci v diecézi. Je ale také významným zdrojem informací pro Českou biskupskou konferenci o situaci i vývojových trendech, na jejichž základě bude

možno lépe a účinněji soustřeďovat síly i prostředky k pastorační práci.

I když se víra a duchovní život nedá spočítat a nezávisí na množství lidí, je zajímavé se s výsledky seznámit. Jedná se samozřejmě pouze o jedno „náhodné“ sčítání, ale v jiných týdnech se počty určitě příliš neliší.

V naší farnosti se všech bohoslužeb zúčastnilo celkem 171 věřících (75 mužů a 96 žen). V následující tabulce jsou uvedeny jednotlivé kostely naší farnosti, kde se slouží pravidelně nedělní bohoslužby.

KOSTEL	MUŽI	ŽENY	CELKEM
Sv. Aloise - Uhlířské Janovice	14	35	49
Nanebevstoupení Panny Marie - Zásmyky	15	6	21
Sv. Petra a Pavla - Čestín	24	28	52
Narození Panny Marie - Košice	10	17	27
Sv. Vavřince - Vavřinec	6	6	12
Sv. Anny - Sudějov	6	4	10

ZVEME VÁS

- na státní svátek 28. 10. v 8:00 v kostele sv. Aloise v Uhl. Janovicích na **bohoslužbu za oběti I. světové války.**

- 28. 10. na **podzimní farní výlet do Kouřimi** s doprovodem archeologů. Prohlídka hradiště Stará Kouřim a kostela sv. Štěpána. Sraz v 9:30 u kostela sv. Aloise v Uhl. Janovicích. Předpokládaný návrat v 17:00.

- v sobotu 1. 11. na **Cestu sedmi kostelů**. Setkáme se u kostela v Košicích v 8 h, odkud poputujeme. Kolem 9 h dorazíme **ke kostelu sv. Mikuláše** ve Vidicích, kde bude připraven program a v 10 h sloužena mše svatá. Patroni jsou skauti.

- v sobotu 15. 11. a celé odpoledne od 14:30 na již tradiční **Martinskou peroutku** na faru v Čestíně. Budeme vyrábět peroutky z husího peří, péct makové martinské rohlíčky a vyrábět lampiony. Po setmění se podělíme o světlo a se zářícími lampiony projdeme průvodem okolo kostela. Na faře je možné přespat a ráno se vydat do Petrovic ke kostelu sv. Martina na mši svatou. **Uvidíme, jestli se i letos objeví Martin na koni bílém...**

- v neděli 16. 11. v 16:30 do KC sv. Jiljí na přednášku P. Angela Scarana Th.D.: **Modlitba v Novém zákoně.**

- na státní svátek v pondělí 17. 11. v 8:00 do kostela sv. Aloise

v Uhl. Janovicích na **děkovnou bohoslužbu k připomenutí 25 let znovuzískání svobody.**

- v úterý 18. 11. do KC sv. Jiljí na **malířskou dílnu - malování na hedvábí a jiné techniky** - akademické malířky Světlany Hart. Dopoledne od 9 do 11 h a odpoledne od 15 do 17 h.

- na **adventní dílny** do čestínské sokolovny, které začínají v pátek odpoledne 21. 11. a pokračují po celou sobotu. Zajišťuje Markéta Havrdová.

- v neděli 23. 11. v 17:00 **do filmového klubu** na film: Poklady pod sněhem.

- v sobotu před první adventní nedělí 29. 11. do KC sv. Jiljí na **duchovní obnovu**. Začátek v 8.30, zakončení mši sv. v 11:30 v kostele sv. Jiljí. Duchovní obnovu povede P. Kryštof Henriko.

- v neděli 7. 12. **k svátku sv. Mikuláše** budou slaveny poutní mše svaté v kostelích jemu zasvěcených: v 8:00 v Žišově a ve 12:00 ve Vidicích. Nejsou slouženy mše svaté v Uhl. Janovicích a v Košicích.

- v neděli 14. 12. v 17:00 **do filmového klubu** na film: Mimina.

- v neděli 21. 12. od 16:00 do kostela sv. Jiljí v Uhl. Janovicích na předvánoční program s názvem **Betlémské putování**, při kterém bude rozdáváno Betlémské světlo.

DUŠIČKOVÉ POŽEHNÁNÍ HŘBITOVŮ

VIDICE	SO 1. 11. v 10:00
ŽÍŠOV	SO 1. 11. v 15:00
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	NE 2. 11. v 16:00
HODKOV	NE 2. 11. v 9:00
ČESTÍN	NE 2. 11. v 11:00
KOŠICE	NE 2. 11. ve 13:00
ČERVENÉ PEČKY - hrobka rodiny Hrubých	NE 2. 11. ve 14:00
JINDICE	NE 2. 11. v 15:00
DRAHOBUDICE	NE 2. 11. ve 16:00
ZÁSMUKY	NE 2. 11. v 16:30
VAVŘINEC	NE 2. 11. v 17:15
SKVRŇOV	NE 2. 11. v 18:00
HORNÍ KRUTY - u kostela	NE 2. 11. ve 18:30
MALEJOVICE	ÚT 4. 11. v 16:00

RORÁTNÍ BOHOSLUŽBY

Po dobu adventní bude každý čtvrtek v kostele sv. Jiljí v 6:00 slavena **rorátní mše svatá**. Také 4. neděli adventní 21. 12. v 8:00 bude sloužena rorátní mše sv. v kostele sv. Jiljí.

Vydáno: 25. 10. 2014 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice

Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,

285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com

www.farnostjanovice.cz

IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800

P. Kamil Vrzal, farář - mob: 728 775 536,

P. Tomáš Kábele, farní vikář - mob: 603 310 381

P. Václav Nekolný, výpomocný duchovní - tel: 321 796 177, Zásmuky

Bc. Markéta Havrdová, pastorační asistentka - mob: 777 603 020

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 20. 12. 2014

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.